

ANĐELA FRANČIĆ

FILOZOFSKI FAKULTET SVEUČILIŠTA U ZAGREBU

afrancic@ffzg.hr

POGLED U NESLUŽBENU ANTROPONIMIJU SVETE MARIJE S POSEBNIM OSVRTOM NA DEKLINACIJU MUŠKIH OSOBNIH IMENA U NJEZINU GOVORU

IZVORNI ZNANSTVENI RAD

UDK 811.163.42'282(497.5-3MEDIMURJE)'373.23

DOI <https://doi.org/10.17234/9789531758635.11>

U uvodnome dijelu rada¹ prikazane su osnovne izvanjezične činjenice o Svetoj Mariji, donosi se osvrt na njezino ime i govor te se nešto opširnije opisuju značajke antroponimijškoga sustava. Središnji dio rada jest prikaz deklinacije muških osobnih imena u neslužbenoj komunikaciji. Uočava se da se većina muških osobnih imena mijenja, kao i u standardnome jeziku, po *a*-deklinaciji (npr. N *Štēf*, G *Štēfa*), a manji dio po *ę*-deklinaciji (npr. N *Īva*, G *Īvę*). Pritom je zanimljivo da neka osobna imena *a*-deklinacije proširuju osnovu s *-j-* (npr. N *Īvi*, G *Īvija*) ili *-ij-* (npr. N *Mārko*, G *Mārkija*), dok neka pokraćena osobna imena u kosim padežima imaju homonimne oblike od iste osnove tvorenim izvedenicama sufiksom *-ęk* ili *-ęc* (npr. N *Īvo*, G *Īvęka*). Značajke deklinacije muških osobnih imena u govoru Svete Marije uspoređuju se sa značajkama deklinacije muških osobnih imena u preloškoj skupini govora, govoru Murskoga Središća te u govorima pomurskih Hrvata. U završnome dijelu rada sintetiziraju se uočene deklinacijske značajke promatranih svetomarskih² osobnih imena te se iščitavaju njihove specifičnosti u odnosu na druga tri promatrana antroponimijška sustava.

---

¹ Rad je napisan u okviru projekta *Lingvistička geografija Hrvatske u europskome okružju (LinGeH)*, koji financira Hrvatska zaklada za znanost pod brojem HRZZ 3688.

² Pridjev *svetomarski* ktetik je od ojkonima Sveta Marija lišen mjesnogovornih fonetsko-fonoloških značajki (*svęř'omarski*). Njega ćemo rabiti u ovome radu zalažući se da i lokalni ktetički likovi dobiju pravo uporabe u standardnojezičnoj komunikaciji. U *Hrvatskome mjesnom rječniku* (Bašić-Kosić [gl. ur.] 2016) – uz “ispravak lokalnih” etničkih likova *Svetōmaršćan*, *Svetōmaršćica*, *Svetōmaršćani* (u kojima štošta lokalnoga nije zabilježeno ili je pogrešno zabilježeno – npr. nema diftonga *ř*, otvorenih vokala *ę* i *i*) u “književne” *Svętomarčān*, *Svętomarčica*, *Svętomarčāni* – nude se dva “književna” ktetička lika: *svętomarčānskī* i *svętomarřjskī*, potpune nepoznanice lokalnomu stanovništvu.

1. UVOD

1.1. Ukratko o Svetoj Mariji, njezinu imenu i govoru

Donjomeđimursko selo Sveta Marija, u kojemu je prema posljednjemu popisu živjelo 1608 stanovnika (Buršić i dr. [prir.] 2011: 52), središte je istoimene općine i župe.³ Selo je prije više stoljeća nastalo spajanjem srednjovjekovnih naselja *Altarec* i *Družilovec* u jedno naselje (*Altarec*), koje s vremenom biva preimenovano u *Svetu Mariju*. U povijesnim se dokumentima pisanim latinskim ili mađarskim jezikom spominje i u likovima doslovnih inojezičnih prevedenica (lat.) *Sancta Maria* i (mađ.) *Szent Maria*. Potkraj 19. stoljeća Mađari ime sela proširuju hidronimskom sastavnicom te ga nazivaju *Muraszentmária*, a nakon njihova odlaska hidronim ostaje dijelom službenoga ojkonima – *Sveta Marija na Muri*. Ničim to ime ne bi privlačilo pozornost kada se ne bi znalo da selo nije smješteno “na Muri”, nego uz drugu međašnju međimursku rijeku – Dravu. Religiji nesklona vlast 50-ih godina prošloga stoljeća briše iz ojkonima “nepodobnu” početnu sastavnicu, pa selo stanovito vrijeme nosi ime *Marija na Muri*, što se pak nikako ne uklapa u značajke hrvatske ojkonimije kojoj nije svojstveno “golo” osobno ime u ojkonimskoj postavi. Godine 1990. selo se, napokon, reimenuje u *Sveta Marija*. Kako god glasilo službeno ime sela, njegovi ga stanovnici sve vrijeme zovu Svetom Marijom, a sebe *Svet^omaršćanima*.

Sveta se Marija diči s više zaštićenih kulturnih dobara – svetomarska čipka i mikrotoponimija nematerijalna su hrvatska kulturna baština, a župna crkva Uznesenja Blažene Djevice Marije (po kojoj je selo dobilo ime), kurija župnoga dvora i pil Bogorodice upisani su u registar nepokretnih zaštićenih kulturnih dobara (usp. Registar kulturnih dobara Republike Hrvatske). Nekadašnje materijalno siromaštvo, zbog kojega su mnogi otišli *v bělji svět*, danas je dio povijesti, isto kao što su dio povijesti obitelji s puno djece, život nekoliko generacija pod istim krovom, puna crkva *světa* nedjeljama i blagdanima, zvonjavom najavljivani požari, utišavano nevrjeme... Živi Sveta Marija i danas, samo nekim drugim životom kojemu je često oduzeta draž nekadašnjega seoskog života – i ona se sve više utapa u sveopćoj globalizaciji, a njezini žitelji uglavnom nastoje oponašati život grada: blago (stoka) odavno nije blago (materijalna vrijednost), kućerke su zamijenile kućerine, *mladinom* ispunjena seoska dvorišta pretvorena su u oku ugodne njegovane travnjake i cvjetnjake, *křčme* i *p^odromě* zamijenili su kafići, *šćecunę* moderne samoposluge...

³ Uza Svetu Mariju u sastavu Općine i Župe jest i susjedno selo Donji Mihaljevec.

Ta sveopća modernizacija zahvatila je i svetomarski govor (uključujući i njegov leksik, dio kojega je i antroponimija), jedan od stotinjak međimurskih mjesnih govora koje je Stjepan Ivšić (1936) ubrojio u prvu, konzervativnu, zagorsko-međimursku skupinu kajkavskih govora (tip I.), a Mijo Lončarić (1996) izdvojio ga kao zaseban dijalekt kajkavskoga narječja. Đuro Blažeka (2008) govor Svete Marije ubraja u draškovečku podskupinu prijelaznih govora⁴ unutar donjega poddijalekta međimurskoga dijalekta. Zvučni zapis svetomarskoga govora uvršten je, s 40-ak zvučnih zapisa drugih hrvatskih govora, u *Ozvučenu čitanku iz hrvatske dijalektologije* (Menac-Mihalić i Celinić 2012) svjedočeći o bogatoj raznolikosti hrvatske jezične zbilje. Godinama prikupljeni frazemi i poslovice svetomarskoga govora (njih oko četiri tisuće) leksikografski su obrađeni te nedavno objavljeni tiskom (usp. Frančić i Menac-Mihalić 2020).

S obzirom na to da su osobna imena sastavni dio leksičkoga sustava mjesnoga govora, u njihovoj neslužbenoj uporabi (u svakodnevnoj komunikaciji među mještanima) do izražaja dolaze fonološke, morfološke i tvorbene značajke toga govora. Sve te značajke zaslužuju detaljni opis u zasebnu radu. Budući da cilj ovoga rada nije podroban opis govora, u nastavku se donose samo njegove osnovne (mor)fonološke značajke, u ovoj prilici isključivo one koje se očituju u osobnoimenskoj građi.

Vokalski inventar svetomarskoga govora ima deset fonemskih jedinica u naglašenome slogu (*i, ú, ⁱé, ^uò, é, ó, è, ě, ô, á*) i četiri fonemske jedinice u nenaglašenome slogu (*j, o, e, a*). Konsonantski inventar govora čine 23 fonemske jedinice. U njemu je jedan par palatalnih afrikata, *č – đ (Tò^hčj, Đurđa)*. U završnome položaju ispred stanke te ispred riječi koja počinje bezvučnim opstruentom zvučni se opstruenti zamjenjuju bezvučnima (npr. *David > Dávjt, Jakob > Jákop*). Kao zvučni opstruent ponaša se i glas *v* kada se nađe na kraju riječi ili ispred bezvučnoga – zamjenjuje se svojim bezvučnim parnjakom *f* (npr. *Miroslav > Miroslaf, Zdravko > Zdráfko*). Izgovor opstruenta *x* velaran je (npr. *Xj^hvoję, Mj^hxa(j)ěla*). Ispred svih prednjih vokala (*i, ⁱe, e, e, e, i*) te ispred stražnjih vokala *u* i *o* (< *u*) sonant *l* > *l̥* (npr. *Filip > Fj^hljp, Magdalena > Magda^hlěna⁵*). Protetski *j* ponekad dolazi ispred početnoga *a* (npr. *Ana > Jòna⁶, Antun > Jantòn⁷*). Prema dosadašnjim istraživanjima

⁴ Riječ je, prema Blažeki, o prijelaznim govorima između donjodubravske i preloške skupine govora.

⁵ Inačica ženskoga osobnog imena *Magda^hlěna* sreće se isključivo u (naj)starije generacije.

⁶ Inačica ženskoga osobnog imena *Jòna* sreće se isključivo u najstarije generacije.

⁷ Inačica *Jantòn* rabi se isključivo pri spomenu imena sveca – *světj Jantòn* (usp. i ime blagdana *Jantònovø*).

(Lončarić 1985) fonološki je relevantno samo mjesto naglasaka (označuje se okomitom crticom – iktusom – iznad naglašenoga vokala).

1.2. O antroponimiji Svete Marije

Suvremeni antroponimijski sustav Svete Marije po svojim se sastavnicama i njihovim strukturnim značajkama ne razlikuje od većine ostaloga dijela hrvatske antroponimije. Njegovim su osnovnim sastavnicama osobna imena, prezimena i nadimci – osobni i obiteljski. (Naj)starija generacija (70 – 100 god.) mještana nosi gotovo isključivo svetačka osobna imena. To su imena stranoga podrijetla (uglavnom latinskoga, grčkoga, hebrejskoga), koja su većinom ušla u hrvatski antroponimijski sustav izravno iz latinskoga antroponimijskog sustava ili pak latinskim posredništvom iz grčkoga (< hebrejskoga) prilagodivši se u obama slučajevima jeziku primatelju. Svojom višestoljetnom postojanošću ta su imena obilježila hrvatski osobnoimenski sustav te ih danas doživljavamo kao svoja, domaća, bez obzira na njihovo stranojezično podrijetlo (npr. *Andrija, Antun, Franjo, Ivan, Matija, Stjepan, Vinko; Ana, Barbara, Franciska, Jelena, Katarina, Marija, Terezija*)⁸. U osobnoimenski fond (naj)starijih nositelja infiltriralo se tek poneko narodno (na idioglotskim, semantički prozirnim, leksemima temeljeno) osobno ime (npr. *Dragutin, Stanislav, Vladimir; Dragica, Ljubica, Verica, Vjekoslava*).

Srednja generacija *Svetlômarščana* (40 – 70 god.) nosi imena koja nastavljaju kontinuitet višestoljetnoga imenovanja (tj. svetačka imena), ali je i znatan broj narodnih imena (npr. *Damir, Darko, Dragutin, Milan, Rajko, Slavko, Tomislav, Zdravko, Zlatko, Zoran, Zvonko, Željko; Biserka, Danica, Draženka, Ljiljana, Milica, Nada, Ružica, Slavica, Snježana, Svjetlana*).

⁸ U *Rječniku suvremenih hrvatskih osobnih imena* (Čilaš Šimpraga, Ivšić Majić i Vidović 2018) uz neka od navedenih osobnih imena stoji definicija “os. ime svetačkoga podrijetla” (*Antun, Franjo, Stjepan, Vinko; Barbara, Katarina, Terezija*) ili “os. ime biblijsko-svetačkoga podrijetla” (*Andrija, Ivan, Matija; Ana, Marija*), osobno ime *Franciska* definirano je “os. ime stranoga podrijetla”, a *Jelena* “os. ime grčkoga podrijetla”. Dok je neupitno da su biblijsko-svetačka imena svetačka, ne vidimo razloga da se u svetačka imena ne ubroji i *Jelena* (hrvatska inačica lat. *Helena* < grč. *Ἑλένη*) s obzirom na to da je to ime nosilo više svetica, među kojima je najpoznatija sveta Jelena Križarica (oko 250. – 330.), majka cara Konstantina Velikoga (spomendan 18. kolovoza). U Hrvatskoj je više crkava posvećeno toj svetici (npr. u međimurskome Šenkovcu, Vrtlinskoj kraj Čazme, Zaboku, Rakovici, Kastvu, Škripu na Braču). Dva naselja nose ime *Sveta Jelena* (jedno u Ličko-senjskoj, drugo u Primorsko-goranskoj županiji), a dva *Sveta Helena* (jedno u Koprivničko-križevačkoj, a drugo u Zagrebačkoj županiji). U svetomarskoj župnoj crkvi, na pobočnome oltaru svete Barbare, nalazi se kip svete Jelene Križarice. U svetačka smo imena ubrojili i osobno ime *Franciska* (< njem. *Franziska* < lat. *Francisca*) iako u spomenutom *Rječniku* stoji definicija “ž. os. ime stranoga podrijetla”. Katolička crkva 9. ožujka slavi spomendan svete Franciske Rimske (1384. – 1440.).

Osobnoimenski fond mlađe generacije (10 – 40 god.) također čine svetačka i narodna imena⁹, ali je sve izraženija skupina novih (nesvetačkih i nenarodnih) imena (npr. *Alen, Armando, Deni, Dorijan, Sven; Emina, Laura, Lidija, Mirela, Romina*)¹⁰. U antroponimiji najmlađih¹¹ (do 10 god.) vlada osobnoimensko šarenilo. Malobrojna tradicionalna svetačka (i to mahom ona koja se nekoliko desetljeća nisu nadijevala, npr. *Jakov, Luka, Šimun; Eva, Klara, Marta*) te iznimno rijetka narodna imena (bez tradicije nadijevanja, npr. *Borna*) brojnošću su nadmašena novim imenima koja prije uglavnom ne nalazimo u svetomarskome osobnoimenskom fondu (npr. *Adrian, Erik, Lars, Leon, Liam, Lukas, Niko, Noel, Oliver, Soren, Teo, Vito; Anna Elena, Ella, Ema, Greta, Kaja, Laura, Lea Maria, Minesa, Nicol, Nika, Ria, Rita, Sara, Tjaša, Zita*). Ako je suditi po navedenim imenima, a imena su oduvijek vjerodostojni svjedoci vremena u kojemu nastaju, znatan dio mlađih imenovatelja odriče se svetomarske (hrvatske) osobnoimenske tradicije i okreće svjetskim pomodnim trendovima. Takvo stanje nije, naravno, svetomarska specifičnost. Zanimljivo bi, uz ostalo, bilo istražiti motivaciju izbora navedenih i njima sličnih imena¹² te postoje li i kako glase njihove neslužbene inačice.

Među osobnim imenima ima i varijantnih likova etimološki istoga imena, od kojih jedni pripadaju tradicionalnomu osobnoimenskom fondu (npr. *Antun, Đuro, Ivan, Matija/Mato, Mijo, Valent(in); Doroteja, Jelena*), a drugi su značajkom novijega imenika (npr. *Antonio, Jurica, Jan/Ivano, Mateo, Mišel, Valentino; Dora, Elena/Helena*). U nositelja starije generacije službeno se ime gotovo uvijek razlikuje od neslužbenoga, dok se u srednje, a pogotovo u mlađe generacije teži da osobno ime zadrži službeni lik i u neslužbenome kontekstu (roditelji nerijetko ne gledaju blagonaklono na inačice, kadšto

⁹ Znatan udio u osobnoimenskome fondu čine osobna imena koja se dovode u vezu bilo sa svetačkim, bilo s narodnim imenima, ali ne pripadaju tradicionalnomu svetomarskom osobnoimenskom fondu (npr. *Bojan, David, Davor, Dominik, Dinko, Krešo, Krunoslav, Miroslav, Saša; Andrea, Dunja, Ivana, Mihaela, Nataša, Paulina, Tamara*).

¹⁰ Iako su mnoga netradicionalna imena koja se nadijevaju djeci svetačkoga podrijetla (ili se dovode u vezu sa svetačkim imenom), uglavnom se takvima ne poimaju (npr. *Bruno, Dino, Ines, Melani, Renato*) – njihovi nadjevatelji biraju ih vodeći se nekim drugim kriterijima (a ne izborom imena sveca zaštitnika).

¹¹ Sveta Marija ima svoje godišnje glasilo – *Svetomarski ljestek*. U njemu se redovito donose popisi rođenih. Primjere koje navodimo ispisali smo iz četiriju posljednjih brojeva (14 – 17; 2017. – 2020.) navedenoga glasila.

¹² Neosporno je da mladi roditelji danas uglavnom pri izboru imena ne zagledaju u kalendar, ne osvrću se na imena koja su nosili njihovi preci, ne mare za “staromodnu” hrvatsku osobnoimensku baštinu. Njihov su izbor rijetka i neobična osobna imena. Svatko ima zakonsko pravo na izbor željenoga osobnog imena, a ono ne mora biti dio hrvatske tradicije. Sloboda izbora osobnoga imena kadšto je nekima prevelik izazov i preteška zadaća.

i one fonetsko-fonološke prirode, službenoga imena te ispravljaju govornike inzistirajući na službenome liku standardnojezičnoga izgovora kao jedinome pravilnom).

Uz osobno ime Zakon propisuje obvezu imanja prezimena. Na samome vrhu ljestvice čestotnosti u Svetoj Mariji nalazi se prezime *Mustač*. Slijede *Orehovec, Pongrac, Kvakon, Gašparić, Peter, Janković, Poljak, Kanižaj, Kedmenec, Hunjadi, Pavlic, Frančić, Erdelji, Golubić, Šulj, Štefić...* U neslužbenoj komunikaciji svetomarskoga seoskog okružja uporaba prezimena jest rijetka. Prezime se obvezno nasljeđuje od roditelja, a udajom ili ženidbom može se promijeniti. U novije vrijeme ženske osobe kadšto udajom proširuju svoje djevojačko prezime prezimenom supruga (obrnuti primjeri u Svetoj Mariji nisu potvrđeni). Bilo bi zanimljivo istražiti motivaciju takva postupka – je li to emancipiranost, želja za produženjem života prezimenu kojemu prijeti utruće, pomodnost ili koji drugi razlog.¹³

Antroponimijski sustav čine (uz osobna imena i prezimena) i nadimci – obiteljski i osobni. Potonja je nadimačka potkategorija najraznovrsnija i, u usporedbi s nadimcima drugih sredina (bilo imajući u vidu Međimurje ili Hrvatsku općenito), najposebnija. *Aška, Bègač, Bexàra, B'èlèk, Bjànt, B'čko, Bròc, Càrala, Cèta, Čèt, Čiči, Čika, Činča, Čòri, Č'òneq, Fìno-Fìno, Gèn, Gèntèk, Xùrma, Jànek, Kìgen, K'òcka, Lùna, Lìnda, Mùdrac, Mùgač, Nevalòš, Paradàjzèk, Pr'òfa, Rùbeš, Sàborski, Sàxa, Sirek, Stòri, Č'òveq, Sùdac, Svèckj, Ščava, Špèx, Štrik, Tèka, Tòpla V'òda, Zmáj, Zùmba* samo su neki od brojnih nadimaka muških osoba u Svetoj Mariji. I osobni nadimci stanovnika Svete Marije čekaju svojega istraživača, koji će na osnovi detaljnoga popisa i opisa te vrlo žive antroponimijske kategorije dati uvid u svu raznolikost nadimačke slike *Svè'òmaršćana*.

Svè'òmaršćani se u svakodnevnoj komunikaciji u pravilu oslovljavaju jednom od triju osnovnih antroponimijskih kategorija: najčešće osobnim imenom (uglavnom njegovom neslužbenom inačicom), osobnim nadimkom te (vrlo rijetko) prezimenom. Ekvivalent službenoj antroponimijskoj (osobnoimensko-prezimenskoj) formuli jest neslužbena antroponimijska formula koju čine osobno ime (najčešće njegova neslužbena inačica) i singularizirani lik obiteljskoga nadimka (npr. *Kàta Ivìcèva, Rùžičèva Màriča; Fiļešef Z'òran, Rùda Cvìxof*), pri čemu poredak sastavnica (kao što se da iščitati iz navedenih primjera) može varirati. Obiteljski nadimci – kada se njima imenuje čitava

¹³ Spomenuli smo samo nekoliko mogućih razloga, koji su samo pretpostavka mogućih poticaja dvostrukosti prezimskih likova. Tek će se opsežnijim i ciljanim istraživanjem provedenim na osnovi pomno izrađenoga i anonimno ispunjenoga upitnika moći sa sigurnošću iznijeti tvrdnje o razlozima dodavanja muževa prezimena djevojačkomu (ili obratno) pri sklapanju braka.

obitelj, a ne njezin pojedini pripadnik – pojavljuju se u množinskome obliku tvoreni sufiksima *-ovi/-evi, -ini* (npr. *Buzjakovi, Frōtrovi, Pivarovi, Štefinovi, Zvončovi; Balaževi, Xabljičevi, Krōnčevi, Matjōščevi, Ribjičevi; Tečkijini*). Usporedno s tim pridjevskim likovima u uporabi su i njihove imeničke inačice (npr. *Balaži, Buzjaki, Frōtri, Xabljiči, Krōnci, Matjōšci, Pivari, Ribjiči, Štefini, Zvončri*).

Da bismo upotpunili ovaj kratak pregled antroponimijskih kategorija, valja spomenuti i etnik¹⁴ (tvoren od ojkonima) – *Svet^oōmarščani* (*Svet^oōmarščan, Svet^oōmarščica*) te etnike od imena nekih dijelova Svete Marije (seoskih četvrti): *Pr^eēkmōščani* (< *Pr^eēkmōštje*), *Doljōnčani* (< *Doljⁿ kraj*), *Gorjōnčani* (< *Gorⁿ kraj*), *Drūmčani* (< *Drūm* ‘glavna ulica’).¹⁵

Neke se antroponimijske kategorije pojavljuju i u službenoj i u neslužbenoj komunikaciji (osobno ime), pojavnost nekih vezana je isključivo uz neslužbenu komunikaciju (osobni i obiteljski nadimak, etnici od imena dijelova naselja), a neke se pojavljuju uglavnom u službenoj komunikaciji (prezime). Ograničimo li se samo na osobna imena, valja dalje napomenuti da se njihovi službeni i neslužbeni likovi vrlo često razlikuju. Ta se razlika ne očituje samo u fonetsko-fonološkoj prilagodbi imena svetomarskomu govoru (npr. *Dražen* > *Drāžen, Filip* > *Filip, Igor* > *Īgor, Marko* > *Mārko; Melita* > *Mēlita, Štefica* > *Štēfca*) ili pak u brojnim neslužbenim tvorbenim inačicama (uglavnom tradicionalnih) imena (npr. *Ivan* je *Īčca, Īfca, Īva, Īvek, Īvi, Īvica, Īvič*) nego i u njihovoj deklinaciji. Dok se ženska osobna imena, obilježena fonetsko-fonološkim značajkama svetomarskoga govora, dekliniraju uglavnom¹⁶ kao njihovi standardnojezični ekvivalenti (tj. po *e/ē*-deklinaciji:

¹⁴ Nerijetko se etnici ne ubrajaju u antroponime. Držimo da je to neopravdano jer ako je antropnim ime čovjeka, a etnici su imena stanovnika (a stanovnici su ljudi), jasno je da i etnici pripadaju antroponimima. Oni se, za razliku od osobnoga imena, prezimena i osobnih nadimaka (koji se rabe uglavnom u jedninskome liku), baš kao i obiteljski nadimci, pojavljuju u trima oblicima: množinskome, jedninskome u muškome i jedninskome u ženskome rodu. Ali dok se jedninski oblici obiteljskih nadimaka rabe u pravilu u antroponimijskoj formuli (u kombinaciji s osobnim imenom), etnički se likovi rabe samostalno. Njihova je uporaba u socijalnoj zajednici koju imenuju rijetka, što je pretkazivo (kao što osoba vrlo rijetko rabi svoje osobno ime, prezime ili nadimak /iznimkom su situacije predstavljanja/, tako i stanovnici pojedinih naselja rijetko sebe spominju svojim imenom).

¹⁵ Od dijelova naselja imena *Čīna Pēšta* i *Bēlī Bēč* nema jednorječnoga etnika. Kada je potrebno imenovati njihove stanovnike, to se čini analitičkim načinom: npr. *“ōni* (*“ōna, ōn*) *š Čīne Pēšte* ili *“ōni* (*“ōna, ōn*) *z Bēloa Bēča*.

¹⁶ Iznimkom je tek vokativni oblik koji je uglavnom podudaran s nominativnim (npr. NV *Mārca*), ali obilno su zasvedočeni i usporedni zasebni vokativni oblici (većinom dvosložnih) osobnih imena (npr. N *Đurđa, Jōna, Kāta, Māra, Nāda*; V *Đurđa* i *Đurđo, Jōna* i *Jāno, Kāta* i *Kāto, Māra* i *Māro, Nāda* i *Nādo*). Pritom od nominativnoga različit vokativni lik nosi pozitivan afektivni naboj, tj. njime se iskazuje imenovateljeva naklonost imenovanomu.

npr. NV *Dànjic-a, Mår-a*; G *Dànjic-e, Mår-e*; DL *Dànjic-i, Mår-i*; A *Dànjic-o, Mår-o*; I *Dànjic-om, Mår-om*; malobrojna novija osobna imena mijenjaju se po nultoj deklinaciji: NGDAVLI *Írjs, Mèlanj*), deklinacija muških osobnih imena u neslužbenoj komunikaciji ne mora nužno slijediti (i često ne slijedi) standardnojezičnu normu.

1.3. Cilj i metode istraživanja

Prikaz antroponimijske slike Svete Marije dan je radi smještanja osobnih imena i njihovih nestandardnojezičnih inačica u antroponimijski sustav te radi upozoravanja na promjene do kojih je tijekom vremena došlo u osobnoimenskome fondu. Ističemo da cilj rada nije dati sveobuhvatan detaljan prikaz svetomarskih osobnih imena kao sastavnice povijesne i suvremene antroponimije ni podroban opis svetomarskoga govora kojim su ona oblikovana.¹⁷ U ovome radu željeli smo na odabranim primjerima muških osobnih imena prikazati deklinacijske značajke tih imena koje do izražaja dolaze u neslužbenoj komunikaciji, tj. u mjesnome govoru. U prikaz smo uključili i donedavne sastavnice osobnoimenskoga sustava, koje su nestale smrću posljednjih nositelja, ali još žive pri njihovu spomenu.¹⁸ Odabrali smo 14 neslužbenih muških osobnih imena vođeni četirima kriterijima: 1. pripadnošću deklinacijskoj vrsti (tj. singularnim genitivnim nastavkom osobnoga imena), 2. singularnim nominativnim nastavkom unutar pripadajuće deklinacijske vrste, 3. (ne)promjenjivošću osnove u deklinacijskoj paradigmi te 4. glasovnim (konsonantskim ili vokalskim) završetkom osnove. Deklinacijske paradigme odabranih imena prikazali smo tablično. S obzirom na to da je autorica izvorna govornica svetomarskoga govora i poznaje opisivana osobna imena – njihove fonološke i morfološke značajke te sociolingvistički kontekst njihove uporabe – polazila je ponajprije od svojega znanja o tematiziranoj problematici. To je znanje provjeravala u spontanome razgovoru s drugim izvornim govornicima različite životne dobi, ali i ciljanim pitanjima kojima su se propitivali oblici osobnoga imena u deklinacijskoj paradigmi, uporabni kontekst pojedine njegove inačice, odnosno imenskom inačicom izražen odnos govornika prema imenovanoj osobi.

¹⁷ Navedene teme – proučavanje osobnoga imena kao sociolingvističkoga znaka u povijesti i sadašnjosti Svete Marije te podroban opis govora – zahtijevaju oveću studiju. Ovaj je rad samo njezin potencijalni dio.

¹⁸ Pri prvome spomenu takvoga imena stavili smo znak †. Iako danas više nemaju živućih nositelja, ne može se isključiti njihova pojavnost (osobito kad je riječ o nepersonaliziranim osobnoimenskim likovima) u budućemu osobnoimenskom sustavu.

1.4. Singularni završetci¹⁹ i nominativni nastavci neslužbenih muških osobnih imena u Svetoj Mariji

Neslužbena muška osobna imena u Svetoj Mariji, u ovome radu svedena na odabrane primjere²⁰, u nominativu singulara završavaju nenaglašenim vokalima **-a** (*J^uôža*²¹), **-e** (*X^lvøje*²², *Mi^le*²³), **-j** (*Ívⁱ*²⁴), **-o** (*Brúno*²⁵, *Ívø*²⁶, *Drágo*²⁷, *Márijø*²⁸, *Márkø*²⁹), naglašenim vokalima **-ú** (*Łú*³⁰), **-i** (*Ži^l*³¹) i **-ó** (*Z^l*³²) ili kojim konsonantom (*Ívek*³³, *Drágec*³⁴, *Páve^l*³⁵, *Pétar*³⁶).

¹⁹ Pod neterminom *završetak* u ovome radu razumijevamo posljednji (fizički izrečen) glas kojim završava osobno ime te ga razlikujemo od termina *nastavak* pod kojim razumijevamo fleksijski morf koji “služi za proizvodnju oblika riječi istoga leksema, ne mijenjajući obliku pritom osnovno referencijalno značenje, nego ga samo prilagođujući za neki sintaktički utor (engl. *slot*) ili položaj” (Marković 2012: 50). Nastavak ne mora biti fizički izrečen (nulti nastavak).

²⁰ Primarni kriterij odabira primjera osobnoga imena nije bila njegova čestotnost – neka su imena češća, neka rjeđa, a neka imaju samo jednoga nositelja – već potvrđenost deklinacijskoga uzorka (koji predstavljaju) u svetomarskoj antroponimiji. Nositelji pojedinih imena isključivo su starije osobe, dok druga srećemo samo u mlađih. Malobrojna su neslužbena imena potvrđena u svih generacija. Budući da ukupno stanovništvo čine pripadnici svih generacija, i imena svih generacija čine ukupnost osobnoimenskoga fonda. Iako u radu nije primaran opis postanka pojedinoga imena, uz prvi spomen svakoga odabranog predstavnika pojedine skupine u bilješci donosimo odrednicu njegove tvorbene strukture, napomenu o pripadnosti svetačkomu ili narodnomu osobnoimenskom fondu te kratak etimološki prikaz aloglotskih imena uglavnom temeljen na podacima iz *Rječnika suvremenih hrvatskih osobnih imena* (Čilaš Šimpraga, Ivšić Majić i Vidović 2018).

²¹ *J^uôža* je pokraćenica od svetačkoga imena *Josip* (< grč. *Ιωσήφ* < hebr. *yōsēp̄* ‘Jahve je pridodao’).

²² *X^lvøje* je izvedenica od osnove *H^lv-*, koja je u etnonimu *Hrvat*, i sufiksa *-øje*.

²³ *Mi^le* je pokraćenica od narodnoga imena *Miljenko*, koje je sufiksalna izvedenica od *Miljen* (: *Milivoj* i sl.).

²⁴ *Ívⁱ* je pokraćenica od svetačkoga imena *Ivan* (< grč. *Ιωάννης* < hebr. *yōhānān/yehōhānān* ‘Jahve je milostiv’).

²⁵ *Brúno* je temeljno ime posuđeno iz talijanskoga ili njemačkoga jezika, a dovodi se u vezu sa stvnjem. *brūn* ‘smeđ’.

²⁶ *Ívø* je pokraćenica od svetačkoga imena *Ivan* (< grč. *Ιωάννης* < hebr. *yōhānān/yehōhānān* ‘Jahve je milostiv’).

²⁷ *Drágo* je pokraćenica od složenih imena kojima je *Drag*-/*drag* jednom od sastavnica (npr. < *Dragoslav*, *Miodrag* i sl.).

²⁸ *Márijø* je temeljno svetačko ime (sv. Mario mučenik je iz 3. st.; spomendan sv. Marija jest 19. siječnja), a izvodi se iz lat. *Marius* ‘rimsko rodovsko ime, vjerojatno etruskoga podrijetla’. Iako se veza sa ženskim svetačkim imenom Marija drži pučkom etimologijom, nije isključeno da je nekome od nositelja imena *Márijø* to ime nadjenuto upravo vezujući ga uz ime koje svetice toga imena.

²⁹ *Márkø* je temeljno svetačko ime (< lat. *Marcus* < *Mars* ‘rimski bog rata’).

U jednih osobnih imena nominativni je završetak podudaran s nominativnim nastavkom (*Brūno, Drāgo, Xř'voje, Īvo, J^uřza, Mārijō, Miļe, Mārko*), a u drugih nominativni se završetak podudara sa završetkom osnove (*Īvęk, Pāvęl, Pętar, Īvi, Ļŭ, Ži, Zđ*).

1.5. Genitivni nastavci – označnici pripadnosti deklinacijskoj vrsti

Na osnovi genitivnih nastavaka određuje se pripadanost imen(ic)a deklinacijskim vrstama. Osobnoimenski se dio svetomarskoga (kao i standardnojezičnoga) leksičkog fonda ne razlikuje od ostaloga neimenskog dijela – imenice muškoga roda mijenjaju se (većinom) po *a*-deklinaciji ili (manji dio njih) po *ę*-deklinaciji.

2. DEKLINACIJA NESLUŽBENIH MUŠKIH OSOBNIH IMENA U SVETOJ MARIJI

Opisu i komentiranju deklinacijskih značajki neslužbenih muških osobnih imena u Svetoj Mariji prethodit će tablični prikaz fleksije odabranoga imena kao predstavnika svih imena koja pripadaju toj paradigmi. Padežni su nastavci crticom odvojeni od osnove. Proširuje li se osnova, proširak je crticom s lijeve strane odvojen od osnove kojoj pripada³⁷, a s desne strane od nastavka koji dobiva u deklinacijskoj paradigmi. Prvo će se (2.1. – 2.6.) prikazati i u osnovnim crtama komentirati singularna deklinacijska paradigma, a potom (2.7.) pluralna.

³⁰ *Ļŭ* je pokraćenica od svetačkoga imena *Luka* (< lat. *Lūca, Lūcas* < grč. *Λουκάς* < *Λουκανός* 'Lukanac, čovjek iz Lukanije, pokrajine u južnoj Italiji').

³¹ *Ži* je pokraćenica od narodnoga imena *Željko* (< *Željo* /< *Želimir*/ + *-ko*).

³² *Zđ* je pokraćenica od narodnoga imena *Zdravko* (< *zdrav* + *-ko*); to je potencijalna pokraćenica od svakoga osobnog imena koje počinje glasom *Z-*.

³³ *Īvęk* je izvedenica od *Īvo* (v. bilješku 24).

³⁴ *Drāgęc* je izvedenica od *Drāgo* (v. bilješku 27).

³⁵ *Pāvęl* je inačica temeljnoga svetačkoga imena *Pavao* (< lat. *Paul(l)us* ~ *paul(l)us* 'malen').

³⁶ *Pętar* je temeljno svetačko ime (< lat. *Petrus* < grč. *Πέτρος* ~ *πέτρος* 'stijena').

³⁷ Glas *-j-* u kosim padežima osobnih imena tipa *Īvi* i *Ži* smatramo umetnutim te ga pribrajamo osnovi (njime proširenoj) iako su mogući i drugačiji pristupi: umjesto da se govori o proširenoj osnovi u genitivu i ostalim kosim padežima, moglo bi se govoriti o okrnjenoj osnovi u nominativu i vokativu (usp. Marković 2012: 275) ili pak o proširenome nastavku, odnosno o nastavačnim inačicama (riječ je o fonološkoj pojavi, koju izaziva vokal nastavka; zahvaljujem kolegici Aniti Celinić na upozorenju o mogućemu takvu promišljanju pripadnosti proširka *j*).

2.1. A-deklinacija

Pretežiti dio muškoga osobnoimenskog fonda mijenja se po *a*-deklinaciji. Po toj se značajci osobna imena muškoga roda ne razlikuju od imeničke ukupnosti svetomarskoga govora u kojemu tek malobrojne imenice muškoga roda nemaju tu promjenu.³⁸ Unutar muških osobnih imena *a*-deklinacije izdvajaju se tri podskupine različita nominativnoga nastavka: osobna imena s nulnim nastavkom u nominativu, osobna imena s nominativnim nastavkom *-o* i osobna imena s nominativnim nastavkom *-e*. Svaku od tih podskupina prikazat ćemo posebno, prateći njihove daljnje podjele. Na padežne nastavke koji nisu obuhvaćeni kriterijima podjele (tj. sve osim nominativa i genitiva) osvrnut ćemo se nakon što prikažemo sve deklinacijske paradigme svodeći zapažanja u tome prikazu na početna dva padeža.

2.1.1. Osobna imena koja u nominativu imaju nastavak *-o*

Ta se skupina osobnih imena dalje dijeli na dvije podskupine ovisno o tome završava li im osnova na konsonant ili vokal. Unutar obiju podskupina ima osobnih imena čija se osnova u pojedinim padežima mijenja.

P a d e ž	<i>a</i> -deklinacija							
	osobna imena s nominativnim nastavkom <i>-o</i>							
	osnova osobnoga imena završava na konsonant				osnova osobnoga imena završava na vokal			
					nenaglašeni vokal	naglašeni vokal		
N	<i>Īvek-o</i>	<i>Dràgeç-o</i>	<i>†Pàveļ-o</i>	<i>Pètar-o</i>	<i>Īvi-o</i>	<i>Łù-o</i>	<i>Zà³⁹-o</i>	<i>Ži-o</i>
G	<i>Īvek-a</i>	<i>Dràgeç-a</i>	<i>Pàvl-a</i>	<i>Pètr-a</i>	<i>Īvi-j-a</i>	<i>Łù-a</i>	<i>Zà-a</i>	<i>Ži-j-a</i>
D	<i>Īvek-o</i>	<i>Dràgeç-o</i>	<i>Pàvl-o</i>	<i>Pètr-o</i>	<i>Īvi-j-o</i>	<i>Łù-o</i>	<i>Zà-o</i>	<i>Ži-j-o</i>
A	<i>Īvek-a</i>	<i>Dràgeç-a</i>	<i>Pàvl-a</i>	<i>Pètr-a</i>	<i>Īvi-j-a</i>	<i>Łù-a</i>	<i>Zà-a</i>	<i>Ži-j-a</i>
V	<i>Īvek-o</i> (<i>Īvo</i>)	<i>Dràgeç-o</i> (<i>Dràgo</i>)	<i>Pàveļ-o</i>	<i>Pètar-o</i>	<i>Īvi-o</i>	<i>Łù-o</i>	<i>Zà-o</i>	<i>Ži-o</i>
L	<i>Īvek-o</i>	<i>Dràgeç-o</i>	<i>Pàvl-o</i>	<i>Pètr-o</i>	<i>Īvi-j-o</i>	<i>Łù-o</i>	<i>Zà-o</i>	<i>Ži-j-o</i>
I	<i>Īvek-om</i>	<i>Dràgeç-om</i>	<i>Pàvl-om</i>	<i>Pètr-om</i>	<i>Īvi-j-om</i>	<i>Łù-om</i>	<i>Zà-om</i>	<i>Ži-j-om</i>

³⁸ Tek kad se popiše većina općoimeničke građe, moći će se preciznije odrediti kvantitativni udio imenica muškoga roda *a*-deklinacije u ukupnome fondu. I prije no što se to učini, s velikom se sigurnošću može reći da udio imenica *a*-deklinacije kudikamo preteže nad udjelom koji u deklinacijskome sustavu imenica muškoga roda svetomarskoga govora imaju imenice

Muška osobna imena *a*-deklinacije s nominativnim nastavkom *-ø* mogu kroz čitavu deklinacijsku paradigmu imati nepromijenjenu osnovu (*Ívøk-ø*, *Dráğęc-ø*, *Łú-ø*, *Zǽ-ø*) ili se pak osobnoimenska osnova mijenja. Promijenjenu osnovu imaju osobna imena kojima završnomu osnovskom konsonantu prethodi nepostojani vokal (*ę* ili *a*)⁴⁰ ili pak osobna imena čija osnova završava na vokal *i* – nenaglašen (*i*) ili naglašen (*í*). Osnova osobnih imena *Pávęł*⁴¹ i *Pétar* u nominativu i vokativu proširuje se (sekundarnim, nepostojanim) vokalima *e* i *a*, a osnova osobnih imena *Ívj* i *Ži* u kosim se padežima proširuje konsonantom *-j-*. Potonjim se načinom premošćuje zijeve (nesvojstven svetomarskomu govoru). Do proširivanja osnove radi premošćivanja zijeve, međutim, ne dolazi u pokraćenicama *Łú* i *Zǽ* – imenima pokraćenim na početni glas / početne glasove. Takva su imena novija (i relativno rijetka) pojava u svetomarskoj antroponimiji. Tako skraćena imena svojim se izrazom vrlo udaljuju od ishodišnoga imena te se približavaju osobnim nadimcima⁴².

ę-deklinacije. Kad je o osobnim imenima riječ, udio imena *a*-deklinacije vjerojatno je veći u osobnoimenskoj ukupnosti od udjela općih imenica u općeimenskoj ukupnosti zna li se da podosta muških osobnih imena u neslužbenoj komunikaciji ima nominativni nastavak *-a* (npr. *Aška*, *Býnča*, *Đúra*, *Éda*, *Íva*, *J^ožza*, *J^ožška*, *†Jǽda*, *Jǽtka*, *J^ožza*, *Júrka*, *Miča*, *Mixa*, *Mija*, *Mika*, *Mǽta*, *Óña*, *Pǽla*, *†Pika*, *Pišta*, *R^ožka*, *Rúda*, *T^ožma*, *Vída*, *†Vǽda*). Nositelji nekih od navedenih neslužbenih osobnih imena bili su pojedinci koji više nisu među živima, a neki više ne žive u Svetoj Mariji. Njima valja pribrojiti i osobna imena uglavnom mlađih osoba čiji službeni likovi završavaju na *-a*, koji se (uglavnom glasovno prilagođeni značajkama svetomarskoga govora) rabe i u neslužbenoj komunikaciji, npr. *Ándrija* (Andrija), *Mátija* (Matija), *Níkǽla* (Nikola), *Lúka* (Luka), *Sáša* (Saša), *Siniša* (Siniša).

³⁹ Uz osobno ime svedeno na početni konsonant (a konsonanti nisu slogotvorni glasovi) izgovara se slogotvoran “nefonemski vokal šva” (Barić i dr. 1995: 55).

⁴⁰ Smréu posljednjih nositelja imena *Pávęł* i *Pétęr* iz neslužbenoga svetomarskoga osobnoimenskog sustava nestala su imena s nepostojanim *e* (*ę*). Na njihovo su mjesto došla imena s nepostojanim *a* – *Pávao* i *Pétar* – čiji su nositelji pripadnici mlađe generacije. Da, to su (*i*) neslužbena imena. Ona narušavaju iskonski sustav mjesnoga govora Svete Marije protivéći se svojim likovima njegovim jezičnim značajkama. Nisu to jedini primjeri – usp. npr. osobna imena mlađih osoba koja se lišavaju (“nelijepozvučnih”) otvorenih i zatvorenih vokala u naglašenome slogu: *Dǽra*, a ne *Dǽra*; *Éva*, a ne *Éva*; *Klára*, a ne *Klǽra*. Na mjestu glasa *l* ispred *u* uglavnom se pojavljuje *l* (npr. *Lúka*, *Lúcija*), a ispred prednjih vokala *l* se većinom čuva (npr. *Łidija*, *Jǽłęna*).

⁴¹ Za razliku od službene inačice (*Pávao*), u neslužbenoj inačici osobnoga imena (*Pávęł*) do izražaja dolaze kajkavske značajke svetomarskoga mjesnoga govora – čuva se (nije vokaliziran) osnovski *l* i nepostojani *ę* (nije zamijenjen s *a*) koji mu prethodi.

⁴² Pod osobnim se nadimcima razumijevaju oni antroponimi koji nisu ni osobna imena (bilo službena bilo neslužbena) ni prezimena te se od njih potpuno razlikuju na izraznome planu (npr. *Paradájzęk* je osobni nadimak Ivana Vidovića, *Zúmba* je osobni nadimak Marija Pavlica; imenovane osobe pristale su da se u radu spomenu osobnim imenom, prezimenom i osobnim nadimkom). Pokraćeno na početni glas (a istim glasom u pravilu počinje više osobnih imena), neslužbeno nam osobno ime ne pruža informaciju (osim ako njome ne raspolažemo) od kojega je osobnog imena pokraćenica nastala.

U malobrojnih dvosložnih narodnih imena čija osnova završava na *-j* prvi osnovski vokal može biti dvojak – *ǫ* (od dugoga *a*: *Drǫgij*) ili *ǎ* (od kratkoga *a*: *Drǎgij*).

Nositelji većine imena čija osnova završava na *-j* (iznimkom je ime *Děnj*, u novije vrijeme uneseno u svetomarski antroponimijski sustav) pripadnici su (naj)starije generacije. U njih je tako oblikovano ime uglavnom afektivno neutralno.⁴³ Takva se imena rijetko rabe pri spomenu ili oslovljavanju pripadnika srednje generacije te potpuno izostaju kada je riječ o pripadnicima mlađe i najmlađe generacije. Svaka možebitna zamjena temeljnih tradicijskih muških osobnih imena inačicom sa završnim *-j* pri imenovanju mlađega nositelja bila bi znakom negativne afektivne obojenosti imena, odnosno imenskim likom iskazivala bi se pogrda i poruga.⁴⁴

2.1.2. Osobna imena koja u nominativu imaju nastavak -ǫ

Osnova te skupine osobnih imena uvijek završava na konsonant, s time da neka imena imaju jednokonsonantski, a neka dvokonsonantski završetak.⁴⁵ Osobna imena s jednokonsonantskim osnovskim završetkom dalje se dijele na ona sa završnim osnovskim *j* i na ona s kojim drugim osnovskim konsonantskim završetkom.

p a d e ž	a-deklinacija		
	osobna imena s nominativnim nastavkom -ǫ		
	osnova osobnoga imena završava na konsonant		
	na jedan konsonant (osim <i>j</i>) ⁴⁶	na <i>j</i>	na dva konsonanta

⁴³ Usp. npr. *Drǫšij*, *Jǫndrij* (< Andrija); †*Běděnj* (< Benedikt); *Blǫžij* (< Blaž); *Drǫgij*, *Drǎgij* (< Dragutin, Drago); *Đurij* (< Juraj, Đuro); *Ēđij* (< Eduard, Edo); *Ācij*, *Fěrij*, *Fěrij*, †*Fǫmjij*, *Frěnkij*, *Frǫncij*, *Frǫnij* (< Franjo); *Gǫstij* (< August); *Īkij*, *Īvij* (< Ivan); *Jǫrij*, *Jǫžij* (< Josip); *Kǫrļij*, *Kǫrčij* (< Karlo, Dragutin, Drago); *Ļěksij* (< Aleksa); *Ļǫbij* (< Ljudevit); *Mǫtij* (< Matija); *Nǫcij* (< Ignac(ije)); †*Pǫvļij* (< Pavao); †*Rǫfij* (< Rafael); *Rǫkij* (< Rok); *Rǫđij* (< Rudolf); *Slǫvij* (< Vjekoslav, Slavko); *Štěfij* (< Stjepan); *Tǫmij* (< Toma); *Tǫnij*, *Tǫňčij* (< Antun); *Vincij* (< Vinko); *Vlǫđij* (< Vladimir, Vlado); *Vǫļij* (< Valent).

⁴⁴ Na primjer dječaka ili mladića kojemu je nadjenuto ime *Ivan* nikada se ne oslovljava s *Īvij* niti se taj oblik imena rabi pri njegovu spomenu. Do promjene ne dolazi ni u kasnijoj životnoj dobi imenovanoga (za razliku od prijašnjih vremena, kada se djetetu u pravilu neslužbeno ime tvorilo deminutivno-hipokorističnim sufiksom *-ek*, koji se u odrasloj dobi imenovanoga većinom zamjenjivao pokraćenicom sa završnim *-ij*). Tako se iz samoga imenskog lika mogla iščitati i dob imenovane osobe. Uporaba temeljnoga imena bila je ograničena isključivo na službenu komunikaciju.

⁴⁵ U dvokonsonantskome skupu završnoga dijela osnove drugi je konsonant *k* (usp. npr. *Dǎrkǫ*, *Mǎrkǫ*, *Mirkǫ*, *Slǎfkǫ*, *Zdrǎfkǫ*, *Zlǎtkǫ*).

⁴⁶ Pod završetkom se osnove ovdje (i u sličnim primjerima u daljnjemu tekstu) razumije “stanje” prije njezina proširivanja.

N	<i>Ív-ø</i>	<i>Dråg-ø</i>	<i>Brùn-ø</i>	<i>Màrij-ø</i>	<i>Màrk-ø</i>
G	<i>Ívøk-a</i>	<i>Drågeç-a</i>	<i>Brùn-ij-a</i>	<i>Màrij-a</i>	<i>Màrk-ij-a</i>
D	<i>Ívøk-ø</i>	<i>Drågeç-ø</i>	<i>Brùn-ij-ø</i>	<i>Màrij-ø</i>	<i>Màrk-ij-ø</i>
A	<i>Ívøk-a</i>	<i>Drågeç-a</i>	<i>Brùn-ij-a</i>	<i>Màrij-a</i>	<i>Màrk-ij-a</i>
V	<i>Ív-ø (Ívøk)</i>	<i>Dråg-ø (Drågeç)</i>	<i>Brùn-ø</i>	<i>Màrij-ø</i>	<i>Màrk-ø</i>
L	<i>Ívøk-ø</i>	<i>Drågeç-ø</i>	<i>Brùn-ij-ø</i>	<i>Màrij-ø</i>	<i>Màrk-ij-ø</i>
I	<i>Ívøk-øm</i>	<i>Drågeç-øm</i>	<i>Brùn-ij-øm</i>	<i>Màrij-øm</i>	<i>Màrk-ij-øm</i>

Osobna imena čija osnova završava na jedan konsonant (osim *j*) mogu imati dvojaku deklinacijsku paradigmu – jednu koja u kosim padežima ima osnovu istovjetnu tvorenici s hipokorističnim sufiksom *-øk* (pritom zbog glasovnih razloga osnova imena *Drågø* u kosim padežima glasi *Drågeç*⁴⁷) te drugu u kojoj se osnova proširuje s *-ij-*. Osobna imena čija osnova završava na *-j* na nepromijenjenu osnovu dobivaju padežne nastavke uobičajene za imena muškoga roda.⁴⁸ Osobna imena čija osnova završava na dva konsonanta u kosim padežima osnovu proširuju s *-ij-*.

Muška osobna imena *Ívø* i *Drågø* po načinu tvorbe jesu pokraćenice pozitivnoga (hipokorističnoga) afektivnoga naboja⁴⁹, što je mogućim razlogom preuzimanja kosopadežnih oblika od hipokorističnih tvorenica sufiksima *-øk* i *-eç* od iste osnove⁵⁰, odnosno pojavnosti istih kosopadežnih oblika (uvijek su

⁴⁷ Završni konsonant *g* (koji pripada istoj – velarnoj – skupini glasova po načinu tvorbe kao i *k*) u osnovi osobnoga imena *Drågø* zaprekom je nastanku tvorenice **Drågeçka*, te se u tome slučaju “aktivira” hipokoristični sufiks *-eç*. Usp. i izvedenice *Miškeç* (< *Miško*), a ne **Miškeçk*; *Mårkeç* (< *Mårko*), a ne **Mårkeçk* i druge izvedenice od osobnih imena na *-ko*. Na osnovi toga može se zaključiti da je u svetomarskoj antroponimiji *-øk* primarni hipokoristični sufiks, a *-eç* sekundarni, koji se u hipokorističnome značenju pojavljuje samo kada se njime tvore imena od dvokonsonantskih osnovskih završetaka od kojih je *k* drugi u nizu. Neka osobna imena ne pojavljuju se kao tvorenice sufiksom *-øk* jer je toj tvorenici značenje zauzeto u leksičkome sustavu. Takvo je npr. osobno ime **B^uøžøk* (< *B^uøžø*), potencijalni homonimski par s *B^uøžøk*, hipokoristikom od teonima *Bøk*, ili **Mišøk* (< *Mišø*), homofon apelativu *mišøk* ‘mali miš’.

⁴⁸ S obzirom na to da je govorna forma primaran ostvaraj mjesnoga govora, u njemu nema lika **Màrijø*, već samo *Màrijø*.

⁴⁹ Hipokorističnost pokraćenica *Ívø* i *Drågø* neupitna je kada je riječ o neslužbenoj svetomarskoj komunikaciji (u kojoj se neutralno ili pak pejorativno značenje izriče drugim tvorenicama od iste osnove). U službenoj komunikaciji (a oba ta imena jesu i njezinom sastavnicom) afektivni se naboj neutralizira dokidanjem mogućnosti izbora osobnoimenskoga lika imenovane osobe kojim bi se kazivala naklonost ili nenaklonost imenovanomu. Na potrebu razlikovanja hipokorističnosti kao metajezične oznake za tvorbeni način i vrstu značenja upozorio je Bjelanović (2006).

⁵⁰ Za razliku od imena *Ivo*, *Drago*, *Bruno*, *Marijo* i *Marko*, koja se nerijetko sreću u službenoj svetomarskoj antroponimiji, izvedenice na *-ek* ili *-ec* (npr. *Ivek*, *Dragec*) nisu njezinom

to oblici tvorenice hipokorističnim sufiksom) prema različitim nominativnim i vokativnim oblicima. Pritom valja naglasiti moguću (pretkazivu) podударnost nominativnih i vokativnih oblika, ali i to da su potvrđeni i vokativi *Ívęk*, *Drągęc* prema nominativima *Ívø*, *Drągø* i obrnuto.

Osobna imena *Brùnø*, *Màrijø* i *Màrkø* jesu temeljna imena, lišena afektivnoga naboja. Ona se pojavljuju samo u navedenim nominativnim oblicima.

Osobna imena s osnovom *Ív-* i *Drąg-*, uz inačice *Ívø* i *Drągø*, pojavljuju se i u inačicama *Ívj* i *Drągj/Drógj*. Te dvije inačice (sa završnim *-ø* ili *-j*) razlikuju se po afektivnome naboju: inačice *Ívj* i *Drągj/Drógj* lišene su hipokorističnosti, tj. nultoga su stupnja afektivnosti, a u pojedinim komunikacijskim kontekstima mogu se doživjeti kao pejorativi⁵¹.

2.1.3. Osobna imena koja u nominativu imaju nastavak -ę

Muška osobna imena s nominativnim nastavkom *-ę* najmalobrojnija su među imenima *a*-deklinacije. Većina ih je sastavnicom svetomarske antroponimije postala u novije vrijeme.⁵² U toj osobnoimenskoj skupini osnova imena završava na konsonant, s tom razlikom što je u jednih taj konsonant *j* (*Xj'vøj-ę*), a u drugih (ovdje predstavljenih imenskom pokraćenicom *Mil-ę* < Miljenko) završetci su ostali konsonanti.

---

sastavnicom. Takvo je stanje u svetomarskoj antroponimiji, što, naravno, ne znači da gdje drugdje nećemo naići na službena muška osobna imena tvorena tim sufiksima. Zakon o osobnom imenu ne priječi imenovateljima izbor takvih imena. Istražujući osobna imena rođenih 2001. u sedam hrvatskih gradova (Frančić 2002), naišli smo na potvrde dvaju osobnih imena navedenoga tipa – jedan je *Ivek* upisan u matičnu knjigu rođenih u Zagrebu, a jedan *Štefek* u matičnu knjigu rođenih u Varaždinu. U završnome poglavlju *Rječnika suvremenih hrvatskih osobnih imena* (Čilaš Šimpraga, Ivšić Majić i Vidović 2018) naslovljenu *Hrvatska osobna imena s brojem nositelja prema Popisu stanovništva Republike Hrvatske 2011. godine* (str. 289–333) potvrđeno je jedanaest osobnih imena tvorenih sufiksom *-ek* te samo jedno u čijoj je tvorbi sudjelovao sufiks *-ec*: *Alek*, *Božek*, *Dragec*, *Francek*, *Ivek*, *Jožek*, *Milek*, *Radek*, *Slavek*, *Tonček*, *Valek*, *Štefek*. Nažalost, iz popisa ne doznajemo dob imenovanih, pa ne možemo zaključiti je li riječ o imenima osoba starije, srednje ili mlađe životne dobi. S obzirom na to da u popis nisu uključena imena s manje od deset nositelja, vjerojatno bi se u cjelovitu popisu našlo još pokoje ime tvoreno sufiksima *-ek* ili *-ec*.

⁵¹ Npr. kada *Ívęka* netko nazove *Ívj*.

⁵² U službenome imeniku koji sadržava popis stanovnika Svete Marije 2003. još, zajedno sa svojim nositeljem, živi osobno ime *Ignacije*. Ono se, međutim, u neslužbenome kontekstu nije ostvarivalo u svojemu punom (temeljnem) liku, već se rabilo u pokraćenom liku *Nęcj* i dekliniralo kao i ostala muška osobna imena toga tipa (N *Nęcj*, G *Nęcija*).

p a d e ž	a-deklinacija	
	osobna imena s nominativnim nastavkom -e	
	osnova osobnoga imena završava na konsonant	
	na j	na ostale konsonante
N	<i>X_f'voj-e</i>	<i>Mi_l'-e</i>
G	<i>X_f'voj-a</i>	<i>Mi_l'-ij-a</i>
D	<i>X_f'voj-o</i>	<i>Mi_l'-ij-o</i>
A	<i>X_f'voj-a</i>	<i>Mi_l'-ij-a</i>
V	<i>X_f'voj-e</i>	<i>Mi_l'-e</i>
L	<i>X_f'voj-o</i>	<i>Mi_l'-ij-o</i>
I	<i>X_f'voj-om</i>	<i>Mi_l'-ij-om</i>

Iz tabličnoga prikaza uočava se da osobno ime *X_f'voje* na nepromijenjenu osnovu u kosim padežima dobiva pretkazive nastavke imen(ic)a muškoga roda, a osobno ime *Mi_l'e* osnovu proširuje s *-ij*.⁵³

Valja napomenuti da ni u službenome ni u neslužbenome svetomarskom osobnoimenskom sustavu ne nalazimo za pojedine dijelove Hrvatske karakterističnih imena tipa *Ante*.⁵⁴

2.2. *ĕ*-deklinacija

Manjinski dio fonda neslužbenih muških osobnih imena zasvjedočenih u Svetoj Mariji mijenja se po *ĕ*-deklinaciji. Ta imena najčešće imaju nepromijenjenu osnovu kroz čitavu deklinacijsku paradigmu.

padež	ĕ-deklinacija
	osobna imena s nominativnim nastavkom -a
N	<i>J^u'o_z-a</i>
G	<i>J^u'o_z-ĕ</i>
D	<i>J^u'o_z-i</i>

⁵³ Iznimkom je osobno ime *Ráde* (< Radovan), koje bi, kad bi slijedilo deklinacijsku paradigmu imena *Mi_l'e*, u kosim padežima bilo homofon apelativu *rádijo* 'radio'. Stoga to ime, unatoč činjenici da vokalski skup *ea* nije svojstven svetomarskomu govoru, u kosim padežima ne proširuje osnovu, odnosno završno *-e* u njega nije nominativni nastavak, nego osnovski završetak (N *Ráde-o*, G *Ráde-a*).

⁵⁴ Stariji se sjećaju nastavnika *Dane Srdoča*, čije se ime u neslužbenome kontekstu nekad (i danas kad se o njemu govori) mijenja(lo) po *a*-deklinaciji (*Sę zmislíš učiteľę Dánija? Měl je drogářičo Bõričo za žęno*).

A	$J^u\acute{o}\check{z}-o$
V	$J^u\acute{o}\check{z}-a$
L	$J^u\acute{o}\check{z}-i$
I	$J^u\acute{o}\check{z}-om$

Svi su nastavci u deklinacijskoj paradigmi pretkazivi te se samo po mješnogovornoj fonetici razlikuju od standardnojezičnih. Ipak, valja spomenuti da se poneka muška osobna imena s nominativnim nastavkom *-a* mogu mijenjati i po *a*-deklinaciji te im se pritom osnova proširuje s *-ij-*. Takva imena nemaju inačicu s završnim osnovskim *-i* (odnosno nominativnim nultim nastavkom). Uz ostalo, toj skupini pripada osobno ime *Pišta*⁵⁵ (G *Plšt-ij-a*). Njegovi su nositelji mahom osobe starije životne dobi. Zanimljivo je da se i neka imena novijega datuma s nominativnim *-a* u svetomarskoj antroponimiji mogu čuti i u inačici s proširenom osnovom (N *Sáša*, G *Sáš-ij-a*).⁵⁶

2.3. Dativni i lokativni nastavci

U dativu i lokativu u radu tematiziranih osobnih imena svjedočimo pretkazivu sinkretizmu padežnih nastavaka muških osobnih imena *a*-deklinacije i *ę*-deklinacije: imena *a*-deklinacije imaju nastavak *-o* (npr. N *Xřvoj-ę*, DL *Xřvoj-o*; N *İvek*, DL *İvek-o*; N *İvi*, DL *İvij-o*; N *Márijo*, DL *Márij-o*; N *Páveļ*, DL *Pávl-o*), a imena *ę*-deklinacije imaju nastavak *-i* (N *J^uóž-a*, DL *J^uóž-i*).

2.4. Akuzativni nastavci

S obzirom na to da je osobnim imenima svojstvena gramatička kategorija živosti, pretkaziv je genitivno-akuzativni padežni sinkretizam u muških osobnih imena *a*-deklinacije, što se iščitava iz tematiziranih primjera (npr. N *Xřvoj-ę*, GA *Xřvoj-a*; N *İvek*, GA *İvek-a*; N *İvi*, GA *İvij-a*; N *Márij-o*, GA *Márij-a*; N *Páveļ*, GA *Pávl-a*).

2.5. Vokativni nastavci

Podudarnost vokativnih i nominativnih oblika jedna je od značajki suvremenih govora kajkavskoga narječja, što je katkad razlogom pogrešne konsta-

⁵⁵ Ime *Pišta* posuđenica je iz mađarskoga antroponimijskog sustava (< mađ. *Pista* < *István* 'Stjepan') (Ladó 1971: 168).

⁵⁶ Usp. slične primjere iz neimenskoga leksika: N *táta* – G *tátija*, N *děda* – G *dědija*, N *vųjča* – G *vųjčija* (uz novije genitive *tátę*, *dědę*, *vųjčę*; imenica *táta* živi i u starijemu nominativnom obliku *tátij*).

tacije o nepostojanju vokativa u tome hrvatskom narječju. Pritom se zapravo misli na nepostojanje posebnih, od nominativa različitih, padežnih nastavaka, odnosno na nominativizaciju vokativa. Pišući o vokativu u kajkavskim govorima, Jela Maresić ističe da se “vokativ u najvećem dijelu kajkavskih govora izjednačio s nominativnim oblikom”, ali dodaje da se “kod nekih kategorija imenica u ekspresivnoj uporabi mogu pojaviti i posebni oblici za vokativ”, što oprimjeruje općim imenicama i osobnim imenima (npr. *bàčo, jàpo; Štèvo, Jòzo*) (Maresić 1995: 235, 237). August Kovačec navodi primjere mjesnoga govora Jesenja u kojima vokativ osim virtualnim pauzama “s pomoću kojih se može izdvojiti iz ostatka rečenice (...), ima i osebujnu intonacijsku dionicu, u ukupnoj intonacijskoj liniji rečenice”, te se od nominativa razlikuje “bilo posebnim segmentnim označiteljem, bilo posebnim prozodijskim svojstvima”, npr. V *Tinčô, Jožô, Jurô, Rudô* < N *Tinča, Jôža, Jûra, Rûda*, pričem je “vokativno /-ô/ fizikalno, nerijetko i više nego trostruko dulje u realizaciji od uobičajenoga dugog /o/ sa silaznim tonskim naglaskom [ô]”. Usto se deminutivne izvedenice tipa *Rûdiček, Rûdičićek, Rûdičićček* rabe u službi (izrazito) afektivnoga vokativa (Kovačec 2003–2004: 291–292, 297–298).

U govoru Svete Marije vokativ muških osobnih imena pojavljuje se gotovo isključivo u obliku istovjetnome s nominativnim (npr. NV *Xđ'voj-ę, NV Īvek, NV Īv-ø, NV Īvi, NV M'arij-ø, NV P'avel; NV J'ôž-a*). Katkad se može čuti da izvedenice sufiksima *-ęk* ili *-ęc* u vokativu imaju oblike istovjetne vokativu pokraćenica (*Īvo, Dr'ago*) i obrnuto (npr. N *Īvo, V Īvek; N Dr'ago, V Dr'agec*).

2.6. Instrumentalni nastavci

U instrumentalu, za razliku od standarda (u kojemu, kao i u vokativu, nastavak muških osobnih imena ovisi o palatalnome/nepalatalnome završetku osnove: *Hrvojem, Josipom*), muška osobna imena u svetomarskome govoru u pravilu imaju nastavak *-om* (npr. *Xđ'vojom, Īvek-om, Īvij-om, M'arij-om, P'avl-om; J'ôž-om*) neovisno o završnome glasu osnove.

2.7. Pluralni oblici muških osobnih imena

Osnovna je značajka osobnoga imena imenovanje pojedinca, te je primarni gramatički broj njihove pojavnosti singular. Međutim, u pojedinim komunikacijskim situacijama osobna se imena mogu upotrijebiti i u pluralnome obliku. Tu njihovu “posebnu upotrebu omogućuje njihova homonimnost – riječ je uvijek o više entiteta koji (slučajno) imaju isto ime. Drugim riječima, imenicâ *Ivana* ima upravo onoliko koliko je referenata koji su nositelji (slučajno) istog imena. Svaka od tih imenica značenjski je različita od druge,

a njezino značenje obuhvaća sve što o njezinu referentu znamo ili pojмимо” (Marković 2010: 194).

Sva imena u prethodno prikazanim singularnim deklinacijskim paradigma-
ma mogu se svesti u dvije osnovne pluralne paradigme:

padež	a-deklinacija		ę-deklinacija	
N	<i>Īvėk-ĭ, Drągėc-ĭ, Pávł-ĭ⁵⁷, Pėtr-ĭ, Mąrij-ĭ, Xřvoj-ĭ, Łú-ĭ, Zđ-ĭ</i>	<i>Īvĭ-j-ĭ Žĭ-j-ĭ</i>	<i>Brún-ĭj-ĭ, Mąrk-ĭj-ĭ, Mĭł-ĭj-ĭ</i>	<i>J^uǫż-ę</i>
G	<i>-ĭ, -ǫf</i>		<i>J^uǫż-ĭ</i>	
D	<i>-ǫm, -ĭma</i>		<i>J^uǫż-ama</i>	
A	<i>-ę</i>			
V	<i>-ĭ</i>		<i>J^uǫż-ę</i>	
L	<i>-ĭ, -ĭma</i>		<i>J^uǫż-ama</i>	
I	<i>-ĭ, -ĭma</i>		<i>J^uǫż-ama</i>	

U objema pluralnim paradigmama iste padežne nastavke (uključujući i nominativ) imaju sva osobna imena iste deklinacijske vrste. Sva imena a-deklinacije u nominativu plurala imaju nastavak *-ĭ*, a razlikuju se po tome što neka od njih osnovu proširuju s *-j-*, odnosno s *-ij-*. Osobna imena *Īvo* i *Drągo* u nominativu plurala glase *Īvėk-ĭ, Drągėc-ĭ*, tj. oblično se potpuno stapaju s pluralima singularnih oblika *Īvėk* i *Drągėc*.

Muška osobna imena ę-deklinacije imaju zasebne, od ostalih deklinacija različite nastavke u pojedinim padežima (iznimkom je samo akuzativno *-ę*).

Pluralni se oblici osobnih imena kudikamo rjeđe rabe u svakodnevnoj komunikaciji od singularnih (usp. npr. *Tręřło sę kaj sę trĭ Īvijĭ k^uǫjĭ sǫ d^uǫřłĭ g d^uǫktǫřǫ ĩstǫ prężĭvąjǫ. Łǫnĭ sę v nąřĭ fąřĭ r^uǫđĭłǫ nęjvęć Mąrkĭjĭ. Dĕnęs ję prę Svętĭ Mąrijĭ vęć nę mǫć sręęřtĭ nĭtĭ Pętrę nĭtĭ Pávłę.*).

Svetomarski se govor mijenja pod utjecajem mnogih čimbenika. U mlađih govornika i onih obrazovanijih, ali i svih ostalih, sve se više osjeća utjecaj standardnoga jezika, koji potiskuje dijalektne značajke na svim jezičnim razinama, pa tako i na morfološkoj kad je riječ o sklonidbi muških osobnih imena. Uz to, doseobom (uglavnom ženidbom ili udajom) iz bližih i udaljenijih naselja novopridošli stanovnici sa sobom donose svoj govor dio kojega su i nepisana sklonidbena pravila. Stoga se u njihovu govoru mogu čuti i ponešto drugačije sklonidbene značajke od ovdje prikazanih tipičnih za svetomarski govor.

⁵⁷ Ispred padežnih nastavaka *-ĭ, -ę* i *-ĭma* završno osnovsko *l* u osobnome imenu *Pávł* zamjenjuje se s *ł* (npr. N *Pávłĭ*, A *Pávłę*, I *Pávłĭ*, *Pávłĭma*).

3. DEKLINACIJA MUŠKIH OSOBNIH IMENA U SVETOJ MARIJI U USPOREDBI S DEKLINACIJOM MUŠKIH OSOBNIH IMENA U NEKIM GOVORIMA MEĐIMURSKOGA DIJALEKTA

U prethodnome smo poglavlju u osnovnim crtama prikazali bitne značajke deklinacije muških osobnih imena u Svetoj Mariji. Za tu namjenu odabrali smo nevelik broj osobnih imena nastojeći njima obuhvatiti sve deklinacijske tipove muških osobnih imena u tome mjesnom govoru. Daljnjim istraživanjima valjalo bi utvrditi jesu li uočene značajke svojstvene širemu govornom području (skupini mjesnih govora, dijalektu, narječju). Ovom prilikom osvrnut ćemo se na genitivne nastavke muških osobnih imena koji se navode u trima dosad objavljenim rječnicima međimurskoga dijalekta – *Rječniku pomurskih Hrvata* (Blažeka, Nyomárkay i Rác 2009), *Rječniku Murskog Središća* (Blažeka i Rob 2014) te *Rječniku preloške skupine govora međimurskog dijalekta* (Blažeka 2018). Svi su oni jednako koncipirani – uz temeljnu neimensku građu leksički fond čine i imenske sastavnice, među kojima su i osobna imena. S obzirom na to da je rječnički članak koncipiran tako da se, uz ostalo, donose i genitivni oblici deklinabilnih riječi, mogli smo usporediti neke deklinacijske značajke muških osobnih imena tih govora i svetomarskoga govora.⁵⁸

A) osobna imena koja se mijenjaju po *a*-deklinaciji

a) osobna imena s nultim nastavkom u nominativu

aa) osnova osobnoga imena u nominativu završava na konsonant

PR⁵⁹: *Bed'ęnik Bed'ęnika, Bl'qš Bl'qža, Fr'anc Fr'anca, Fr'ancek Fr'anceka*

MS⁶⁰: *Dr'qš Dr'qša, Fųj'qon Fųj'qona, Fr'anc Fr'anca, J'akup J'akupa*

PH⁶¹: *Bed'ęnik Bed'ęnika, Bl'qš Bl'qža, K'arųl K'arųla, Matij'qš Matij'qša*

ab) osnova osobnoga imena u nominativu završava na *-j* te se u genitivu proširuje s *-j-*

⁵⁸ Blažeka, koji je (su)autor svih triju navedenih rječnika, mjesto naglaska bilježi okomitom crticom ispred naglašenoga vokala, a “srednji đ” bilježi znakom ž.

⁵⁹ PR je kratica kojom se označuje preloška skupina govora.

⁶⁰ MS je kratica kojom se označuje govor Murskoga Središća.

⁶¹ PH je kratica kojom se označuju govori pomurskih Hrvata.

PR: *Dr'agi Dr'agija, J'anči J'ančija, J'andri J'andrija, J'oži J'ožija, M'oti M'otija,*

MS: *L'udvi L'udvija, P'epi P'epija*⁶²

PH: *J'oži J'ožija, L'aci L'acija, N'oci N'acija, R'udi R'udija*

ac) osnova osobnoga imena u nominativu završava na *-u* te se u genitivu proširuje s *-j-*

MS: *M'atu M'atuja, P'eru P'eruja*

b) osobna imena s nastavkom *-u* u nominativu

– osnova se proširuje s *-ij-*

PR: *Ivu 'Ivija, Š'tefu Š'tefija*

PH: *Fr'ancu Fr'ancija, N'ocu N'ocija, Š'tefu Š'tefija, T'onu T'onija, V'incu V'incija*

c) osobna imena s nastavkom *-a* u nominativu

– osnova se proširuje s *-ij-*

PR: *Ž'ura Ž'urija, 'Iva 'Ivija, M'ata M'atija, M'iška M'iškija, P'išta P'ištija*

MS: *'Iva 'Ivija*

PH: *M'iška M'iškija, Ž'ura Ž'urija, P'išta P'ištija*

– osnova se proširuje s *-uj-*

MS: *Ž'ura Ž'uruja*

B) osobna imena koja se mijenjaju po *e*-deklinaciji

– osobna imena s nastavkom *-a* u nominativu

PR: *B'olta B'olte, J'oža J'ože, L'uka L'uke, M'ika M'ike, T'onča T'onče*

MS: *J'oža J'ože, P'erica P'erice, P'išta P'ište, T'qunča T'qunče.*

PH: *J'oška J'oške, T'onča T'onče.*

⁶² Uz navedenu deklinacijsku paradigmu, neka imena sa završnim *-i* u genitivu glase *'Eduja* (: N *'Edi*), *N'acuja* (: N *N'aci*), *P'aluja* (N *P'ali*), *T'onuja* (: N *T'onij*).

Usporedbom deklinacijskih značajki muških osobnih imena svetomarskoga govora s ostalim promatranim govorima međimurskoga dijalekta (zbog podataka koje nudi uspoređivana građa usporedba je svedena samo na genitivne oblike, odnosno vrstu deklinacije), uočavaju se sličnosti i razlike. Neke od njih zajedničke su svim uspoređivanim govorima:

- kudikamo više muških osobnih imena mijenja se po *a*-deklinaciji
- dio muških osobnih imena kroz čitavu deklinacijsku paradigmu ima nepromijenjenu osnovu, a dio osnovu proširuje s *-j-* ili *-ij-*
- muška osobna imena s nominativnim nastavkom *-ø* ne proširuju osnovu i mijenjaju se po *a*-deklinaciji
- muška osobna imena s nominativnim nastavkom *-a* ne proširuju osnovu i mijenjaju se po *e/ę*-deklinaciji (uz napomenu da je u većini uspoređivanih govora zabilježena i usporedna promjena s proširenom osnovom).

Neke značajke zajedničke su trima ili dvama uspoređivanim govorima, dok su neke uočene samo u jednome od njih. Kadšto u istome govoru imena istoga osnovskog završetka imaju različit proširak (pritom valja napomenuti da je riječ o različitim imenima).

U usporedbi sa spomenutim trima govorima (skupinama govora) svetomarski je poseban po tome što:

- a) nikada osobnoimensku osnovu ne proširuje s *-yj-*
- b) ako je nominativni nastavak *-a*, tek iznimno osobnoimensku osnovu ne proširuje s *-ij-*
- c) hipokoristična osobna imena tipa *Ívø* i *Drågo* imaju kosopadežne oblike jednake hipokoristicima *Ívęk* i *Dråęęc*.

4. ZAKLJUČNE NAPOMENE

Muška osobna imena u neslužbenoj komunikaciji govornika donjomeđimurskoga naselja Svete Marije mijenjaju se po dvjema deklinacijama – prevladavajućoj *a*-deklinaciji i manje zastupljenoj *ę*-deklinaciji. Apstrahirajući pretkazive fonetsko-fonološke različitosti, u osobnoimenskome se deklinacijskom sustavu uočavaju sličnosti i razlike u usporedbi sa standardnim jezikom s jedne strane, ali i s dijelom dosad frazeografski obrađenih međimurskih govora s druge strane. Neke od deklinacijskih razlika iščitane iz usporedbe s osobnoimenskom građom iz potonjih, tiskom objavljenih, vrela ističu se kao možebitne specifičnosti svetomarske osobnoimenske morfologije.

U detaljnijemu, pomno isplaniranom terenskom istraživanju (koje će uključivati spontani govor i ispitivanje prema za tu namjenu izrađenu upitniku) osobnoimenske građe većega dijela međimurskih govora, dobit će se jasnija slika deklinacijskih značajki muških osobnih imena toga područja, a time i više mogućnosti uočavanja sličnosti i razlike u usporedbi s ostalim dijelom hrvatskoga antroponimijskog sustava.

IZVORI I LITERATURA

- Barić, Eugenija i dr. 1995. *Hrvatska gramatika*. Zagreb: Školska knjiga.
- Bašić-Kosić, Nataša [gl. ur.]. 2016. *Hrvatski mjesni rječnik*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža.
- Bjelanović, Živko. 2006. Hipokoristik kao oznaka za tvorbeni način i kao oznaka za vrstu značenja. *Folia onomastica Croatica* 15, 1–14.
- Blažeka, Đuro. 2018. *Rječnik preloške skupine govora međimurskog dijalekta*. Zagreb: Učiteljski fakultet Sveučilišta u Zagrebu.
- Blažeka, Đuro; Nyomárkay, István; Rác, Erika. 2009. *Mura menti horvát tájszótár – Rječnik pomurskih Hrvata*. Budapest: Tinta Könyvkiadó.
- Blažeka, Đuro; Rob, Grozdana. 2014. *Rječnik Murskog Središća*. Zagreb: Učiteljski fakultet Sveučilišta u Zagrebu – Grad Mursko Središće – Županija međimurska – Tiskara Letis.
- Čilaš Šimpraga, Ankica; Ivšić Majić, Dubravka; Vidović, Domagoj. 2018. *Rječnik suvremenih hrvatskih osobnih imena*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje.
- Frančić, Anđela. 2002. Uvid u osobna imena rođenih 2001. *Folia onomastica Croatica* 11, 77–93.
- Frančić, Anđela; Menac-Mihalić, Mira. 2020. *Rječnik frazema i poslovice međimurskoga govora Svete Marije: Kaj? Storijska Kanižaj!* Zagreb: Knjigra.
- Ivšić, Stjepan. 1936. Jezik Hrvata kajkavaca. *Ljetopis Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti* 48, 47–195.
- Kovačec, August. 2003–2004. Deminutivi osobnih imena izvedeni s pomoću višestrukoga sufiksa kao kompenzacija za vokativ u jednom kajkavskom govoru. *Folia onomastica Croatica* 12–13, 289–298.
- Ladó, János. 1971. *Magyar utónévkönyv*. Budapest: Kulturtrade Kiadó.
- Lončarić, Mijo. 1985. Govor Donje Dubrave i okolice. *Kaj: časopis za književnost, umjetnost i kulturu* XVIII/5–6, 39–48.
- Lončarić, Mijo. 1996. *Kajkavsko narječje*. Zagreb: Školska knjiga.

- Maresić, Jela. 1995. O ostacima kajkavskoga vokativa. *Filologija* 24–25, 235–238.
- Marković, Ivan. 2010. O uporabi i značenju imenâ u hrvatskome. *Folia onomastica Croatica* 19, 175–202.
- Menac-Mihalić, Mira; Celinić, Anita. 2012. *Ozvučena čitanka iz hrvatske dijalektologije: sveučilišni udžbenik s nosačem zvuka*. Zagreb: Knjigra.
- Svetomarski ljestek: godišnje glasilo Općine Sveta Marija*, br. 14, 15, 16, 17. Sveta Marija, 2017., 2018., 2019., 2020.

Mrežni izvori

- Buršić, Ivana i dr. [prir.] 2011. *Popis 2011: Jer zemlju čine ljudi*. Zagreb: Državni zavod za statistiku Republike Hrvatske.
https://www.dzs.hr/Hrv_Eng/publication/2011/SI-1441.pdf (pristup 15. svibnja 2019.).
- Registar kulturnih dobara Republike Hrvatske*.
<https://registar.kulturnadobra.hr/> (pristup 14. kolovoza 2019.).

A look at the unofficial anthroponymy of Sveta Marija with special reference to the declension of the male first names in her speech

The introductory part of this paper is a short representation of the anthroponymic system (first names, family names, nicknames – personal and family and anthroponymic formulas) of Sveta Marija in Međimurje. Also, the caution is on the difference between anthroponymy in formal and informal communication. It is noticeable that the most of the male first names are changing, as it is in standard language, by *a*-declension (for example N *Štēf*, G *Štēfa*) and a small part by *ę*-declension (for example N *Ĺva*, G *Ĺvę*).

It's interesting that some of the first names from *a*-declension expand their base with *-j-* (for example N *Ĺvj*, G *Ĺvija*) or *-ij-* (for example N *Mårkø*, G *Mårkija*), while some shortened first names in oblique cases have homonymous forms from the same base formed derivatives with suffix *-ęk* ili *-ęc* (for example N *Ĺvø*, G *Ĺvęka*). In the ending part of the paper, noticed features of declension of the observed anthroponyms from Sveta Marija are being synthesized.

Their features are being compared with features of declension of male first names in group of speeches of Prelog and surrounding settlements, in speech of Mursko Središće and in speeches of Croats of Pomurje.